

Miquel Alberola

CAFÈ DEL TEMPS

La proposició i el rumor

La comissió de Cultura del Parlament català ha aprovat, de forma unànime, una proposició no de llei favorable a la recepció simultània de TV3 i Canal 9-TVV a Catalunya i al País Valencià. El text aprovat, que probablement ja es deu haver presentat al Parlament amb totes les formalitats quan aquest setmanari serà als quioscos, posa un èmfasi especial a donar suport a les iniciatives civils que, en exercici del dret constitucional a la informació, activen els recursos que siguin per aconseguir aquesta reciprocitat. I això ja vol dir coses.

En principi —d'entrada, que dirien els socialistes—, hi ha conformitat general entre l'atles polític català. Ja sé que ja n'hi havia, però la proposició introdueix un nou element: la carta blanca al món civil i la instància al poder polític per tal que facilite l'objectiu, sense que això vulga desmerèixer la funció de les institucions públiques. Ja no és imprescindible supeditar la recepció de TVV a Catalunya a les negociacions entre els governs català i valencià. Com a mínim hi ha un canvi d'actitud en el si del PSC. El Partit dels Socialistes Catalans fa la impressió que ha abandonat les exigències que propugnava —que propugna, de moment— el PSV-PSOE. És molt proba-

ble que els resultats electorals hi hagen incidit decisivament.

No seré jo qui dirà que li han donat l'esquena al president **Joan Lerma**, però l'afer TV3-TVV, sense ser determinant, ha servit, en el grau que siga, perquè un percentatge del vot socialista català —¿i per què no valencià també?— s'haja decantat cap a altres opcions. El PSC, amb l'habilitat i la capacitat de reacció que s'ha de tenir en el món polític, ja ha corregit les intencions. El PSPV-PSOE, encara que en el moment d'omplir aquest paper no ha procedit a la segona desconexió de TV3 al País Valencià —i això no implica que no es faça—, no ha fet visible cap gest en aquest sentit. Ja em faig càrrec que ha de ser complicat, després d'haver portat les coses als extrems a què s'han dut. Recular sempre implica un sacrifici. I, sobretot, des de la prepotència. Ara, demostrat que hi havia més fum que xemeneia, ja poden fer els càlculs pertinents.

I no per res, sinó perquè a partir d'aquesta setmana la rumorologia diu que TVV ja arriba a Catalunya, per freqüències distintes a les de Canal 33 i amb programació completa. La reciprocitat està servida. I la Generalitat valenciana, sense saber-ho. I desargumentada.

Justícia històrica

La Societat Coral EL Micalet —o el *Miquelet*—, una institució social valenciana d'un dinamisme suficient, homenatjarà aquest divendres **don Enric Soler Godes**, uns dels escassos supervivents d'allò que **Joan Fuster** va qualificar com la Generació de 1930. El grup generacional a què pertany Enric

Soler, que avui només serveix d'aperitiu als especialistes, va tenir un paper decisiu en l'actualització del valencianisme. Fa pràcticament 60 anys la G-30 va veure amb claredat que el nacionalisme, si volia ser alguna cosa més que un entreteniment de casino, havia de saltar a l'àmbit de la política i impregnar la jo-

ventut. La interrupció de la República els ho va —ens ho va— fotre tot, i les coses de què són responsables ens han arribat distorsionades. Però aquella co-

lla, avui desapareguts o en procés d'extinció, eren més moderns que els que avui es pentinen a la postúltima i vesteixen en **Francis Montesinos**, en **Roser Marcè** o **Toni Miró**. La majoria d'ells han mort i Soler, un home d'una immensa qualitat i un escriptor prolífic, ha hagut de complir 85 anys perquè algú li reconega un motiu d'homenatge, i des de les instàncies civils, li reconega algun mèrit. La societat valenciana està batent el seu propi rècord.

El descrèdit del sistema

Les legislatives del 1989 —no és que anteriorment les coses no foren així, sinó que es dissimulaven més— han servit substancialment per a contribuir a la pèrdua de credibilitat del sistema democràtic. Els factors que hi han incidit són diversos, i si algun interès hi ha a preservar la confiança en el sistema democràtic, els responsables hauran de tendir a evitar coses com les que han caracteritzat les recents eleccions generals.

Els resultats van ser segrestats durant unes quantes hores —el delegat del govern al País Valencià encara no els ha facilitats—. S'han impugnat una caterva d'urnes —només a Barcelona hi ha hagut 1.550 anomalies—. I la profusió d'enquestes tan afins i tan contradictòries ens han acabat de coronar. Com a resultat, set dies després encara continuen ballant els escons. Ja ens contaràn qui desestabilitza la democràcia.

Més històries d'amor

Un centenar de membres de la Creu Roja catalana s'han amotinat a Montserrat per constituir un moviment crític contra la direcció de l'empresa i denunciar que la independència de la institució està en perill. Els qui conformen aquest corrent d'opinió han estat acusats de «feixistoides» pels que estan al càrrec de la cosa, a pesar de no cobrar un duro per la seua participació. I això ja fa pensar contra el qualificatiu de l' *aparato*: el feixisme sempre ha

estat lucratiu.

I, per tant, el senyor **Ricard Gutiérrez**, el director d'aquella cosa benèfica a Catalunya, podria explicar públicament en què s'ha traduït l'augment pressupostari que hi ha hagut entre 1985 i 1988 (de 580 a 2.176 milions) i per què diu que hi ha 10.000 voluntaris, si només n'hi ha 1.000 (en el 1985 n'hi havia 4.000). I, per damunt de tot, què s'ha fet de l'organització en aquella casa, on s'improvisa que fa feredat.

